

ge af ledig produktionskapacitet og manglende tro på fremtiden.

I denne situation vil det kun gøre ondt værre, hvis man gennemfører lønmodtagernes medejendomsret i en form for tvangsopsparing. Hvad enten opsparingen – og dermed lønmodtagerkapitalen – tilvejebringes tvangsmæssigt gennem en skat på den udbetalte løn eller gennem en forøgelse af momsen, vil det skade beskæftigelsen. En sådan tvangsopsparing mindsker forbrugsmulighederne og den samlede efterspørgsel, hvorved erhvervslivets lyst til at investere synker yderligere, ligesom den kan medvirke til at sætte prisstigninger og lønglidning i gang. Resultatet bliver stigende arbejdsløshed.

Problemet er, at man ikke gennem en tvangsopsparing kan give virksomhederne større tiltro til, at det er fornuftigt at investere. Det offentliges forsøg på at øge opsparingen medfører ikke automatisk flere investeringer. Kun i den situation, hvor virksomhedernes fremtidsudsigter forbedres og afsætningen stiger, vil både opsparing og investering stige. Denne omstændighed er der taget hensyn til i det radikale venstres forslag til lønmodtagernes medejendomsret. Lønmodtagernes opsparing vil vokse i takt med virksomhedens overskud, og overskuddet er samtidig over en årrække det bed-

ste mål for virksomhedens fremtidsudsigter. Forbindelsen mellem opsparing og investering er dermed knyttet direkte gennem indkomstdannelsen. Dette er den bedste garanti for, at en øget opsparing samtidig fremmer beskæftigelsen. En garanti, som en hel eller delvis statslig dirigering af opsparingen aldrig kan give.

Det er imidlertid vigtigt at gøre sig klart, at forslaget betydning for opsparing og kapitaldannelse ikke kan vurderes ud fra de øjeblikkelige forhold. Når virksomhedsoverskuddene i dag ofte er små, er det et resultat af de kriseagtige forhold, som præger store dele af dansk erhvervsliv. Et væsentligt formål med det radikale venstres forslag til lønmodtagernes medejendomsret er netop at ændre denne situation. I takt med udviklingen af et interessefællesskab mellem ansatte og ejere og en øget samfundsmæssig stabilitet vil virksomhedernes drift forbedres. På længere sigt vil overskuddene og dermed opsparing og lønmodtagerkapital derfor vokse.

Det bemærkes, at forslaget er en genfremsættelse af et i folketingsårene 1977–78 og 1978–79 fremsat beslutningsforslag, se Folketingstidende 1977–78, forhandlingerne sp. 9678 og tillæg A sp. 4869, og Folketingstidende 1978–79, forhandlingerne sp. 505 og 2818, tillæg A sp. 631.